

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118099456/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Og Sølvør vædede sit Ansigt med Vandet: Han gned sine Øjne som med en livsfornyende Salve, han besprængte sine Hænder dermed og sit hede Bryst, han lod den spinkle Straale snø sig som et Sølvbaand op om begge sine blottede Arme.

Og berust langt stærkere af det ædru Vand end af den hedeste Vin gik næsten dansende tilbage til sit Leje og lagde sig paa de mange Skind, og saa laa han og stirrede ud i Kælderrummet, der syntes at blive lysere og lysere gennemtrukket af sitrende Guldtraade, og det var som Solen sad bag den skoddede Glug og spandt sit Guldvæv dybere og dybere ind i hans Fængsel, trak sine Traade i en bred Rundkres og befæstede dem i alle Rummets Hjørner, og mellem alle disse løb der af sig selv Tværtraade, der sprang frem fra den ene gyngende Stræng til den anden. Og tilsidst var han spundet ind i hele den luende Væv, og nu begyndte selv Væggene at faa Farve, og Hvælvingen funkede som Kobber, gennem-aaret af Sølvtraade

. . . Hvor længe Sølvør havde sovet, vidste han ikke. Han anede ikke, om Nat havde afløst Dag og denne paany var veget for Nat, eller om han kun havde sovet en Time. Men

da han slog Øjnene op, laa han i et skælvende grønt Halvlys som den første Aften han blev spærret inde.

Gluggen var aabnet udefra, og der var atter Vej for Lyset.

Sølver rejste sig mat i alle Lemmer og vaklede hen til Aabningen. Netop nu styrtede Hundene frem i Gaarden til Aftenfodring. Sølver kunde høre Stens hæse Stemme, og da han bøjede sig stærkt frem i Gluggen, fik han Øje paa Gaardherren oppe i et Vindue, hvorfra han smed Kødben ned af et stort Tinfad. Bag ham skintedes Gros Ansigt lysende blegt over den sorte Kjole, der endte højt i Halsen med en Bræmme af endnu sortere Pelskind.

Hundene glammede og gjorde kæmpemæssige Sæt i Vejret efter hver Bid, der kastedes ned. Og allerede var ogsaa Luftens Rovdyr paa Færde og dalede med baskende Vingeslag for at snappe deres Bytte. Enkelte søgte straks at gribe det i Faldet, inden det naaede Jorden.

Sten Basses Stemme skingrede: »Ville — og Tyre — herhid! — Der er til Lump! For Satan, tag det! — Vorre, se her! højere, højere! Svup! Der! — Skal Rakken dernede i Hullet ogsaa have sit Ben? Han ser saa forsulten ud!«